

Nu & Då

FÖR MEDLEMMAR I VÄSTERVÅLA (SOCKEN) HEMBYGDSFÖRENING

"För en levande landsbygd med känd historia"

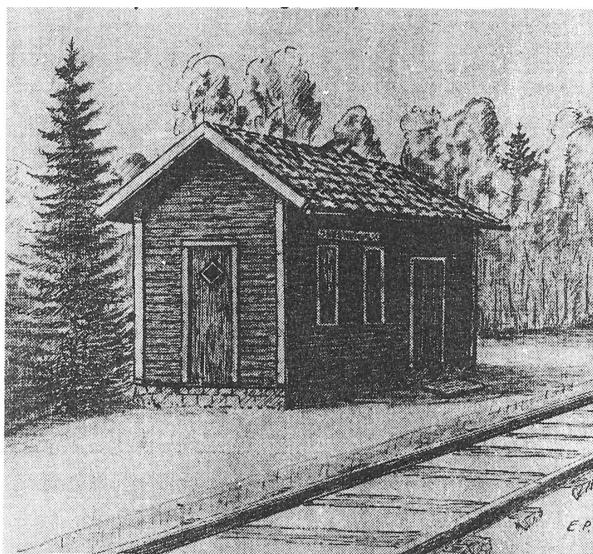
Nr 4. 2020. Årgång 4

Ombenning är värt en omväg

Man behöver inte åka någon omväg för att komma till Ombenning. Förledet *Om-* kommer förresten från *Amundabyggning*, nämnt första gången år 1400 då en hytta av namnet att döma fanns på platsen. På en av Lantmäteriets historiska kartor från 1698 tycker jag mig läsa *Åmbenning*, vilket då skulle kunna vara ett steg på vägen till nuvarande orsnamn.

Här en teckning av den byggnad som stod vid den tidigare hållplatsen för tåget i Ombenning. Ett annat ord är anhalt. På sidan 3 kan man se att anhalten till och med hade en föreståndarinna. Till uppgifterna hörde att ta hand om posten som skickades med tåget.

Tidningsklipp med notering "VLT 31-8-1979"

Den okända anhalten

En hemlig väg och en okänd anhalt, det börjar verka mystiskt. Nå, så helt okänd kan ju inte anhalten vara, den har ju en gång i tiden betjänat en hel by. Det är en gammal fin by vi åker igenom, och vi får dämpa farten. Gatan är smal och kurvorna tvära. Anhalten hinna vi bara se en liten skymt av från vägen och då måste vi veta var den ligger. Vägen upp till banan är halvt igenvuxen

och det lilla stationshuset, om vi nu får kalla det så, börjar se förfallet ut. Någon bangård kan man inte tala om, här finns bara ett spår.

Här finns en brusande bäck och slaggstensvarp. Detta vittnar om att även i den här byn har det en gång funnits en hytta.

Nästa gång räknar jag med att vi skall nå vårt mål.

E. P.

"...här finns bara ett spår."

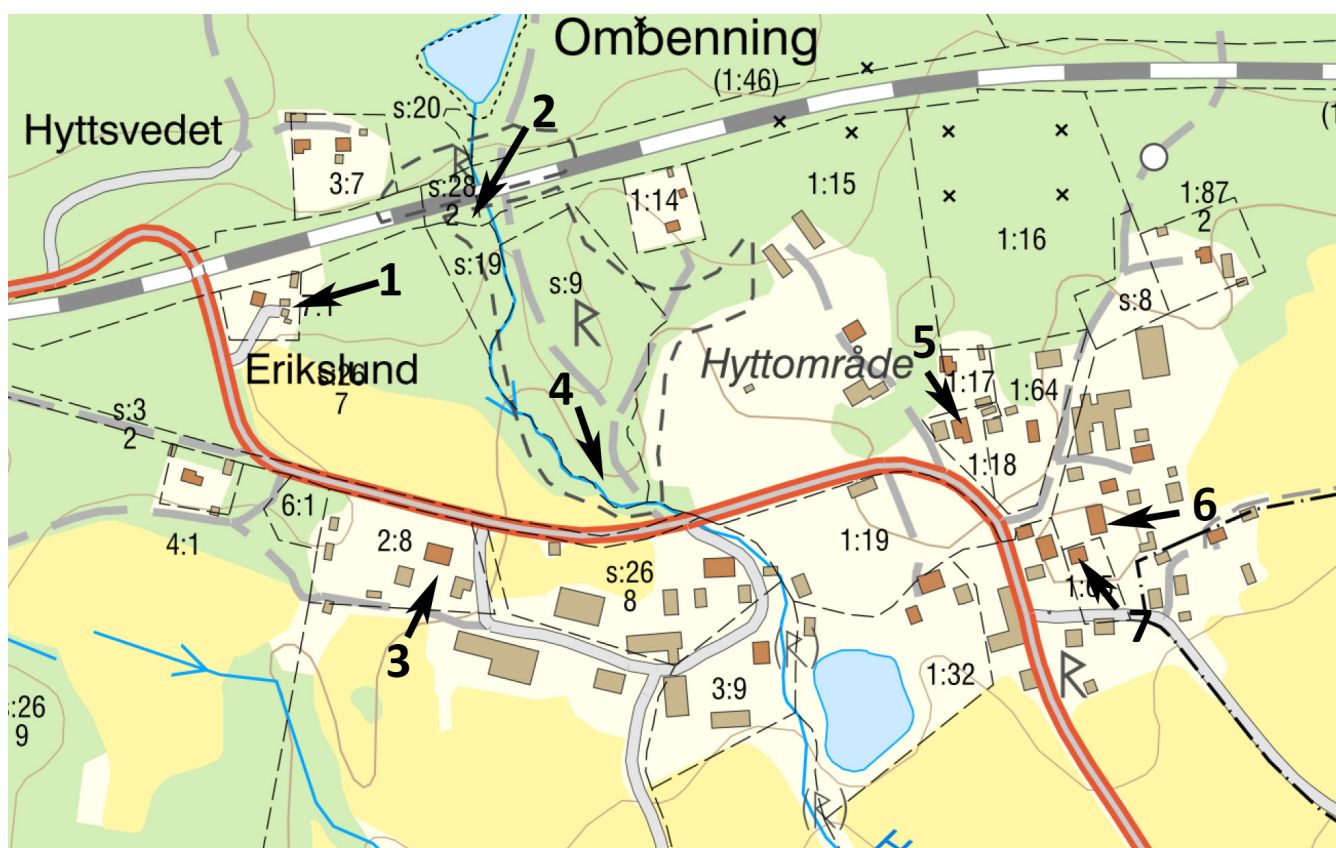

Här finns en brusande bäck

och slaggstensvarp."

Ombenning 1950-tal

Längs minnenas allé. Del 3.

Ombenning ligger vackert omgiven av ett öppet jordbrukslandskap. Tre hyttområden vittnar om tidigare järnhantering. Två ser man på kartan utmed hyttbäcken och ett finns vid en annan bäck strax öster om byn. Ett nedslag i 1950-talet visar att det fanns både post, affär, bönhus och till och med ett pensionat.

1. Här bodde kopparslagare Engström som var verksam i början av 1900-talet. Hans smedja har nyligen flyttats till Västervåla hembygdsgård och ska omvandlas till Lillstugan för barn.

2. Hållplats för tåg på banan Krylbo-Örebro. Den fanns mellan 1901 och 1962. En äldre benämning är anhalt. Här fanns också postförmedling i form av en postväska som lämnades och togs emot av ansvarig person i byn. Postadressen var Snyten.

3. Pensionat Sonjagården, som under några år i början av 50-talet drevs av Sonja Gustavsson.

4. Hyttbäcken var tidigare gräns mellan Norberg och Västervåla socknar, därmed från och med 1863 kommungräns.

5. Mellan 1905 och 1956 hölls här söndagsskola av Hilma Larsson.

6. Affär, fram till 1955. Den ägdes av Annie och Mimmi Wahlfeldt. Längre tillbaka i tiden fanns två affärer, båda i Östra Ombenning.

7. Bönhus, 1889-1977. Huset var från början en skyttepaviljong i Ängelsberg, i närheten av sjön Snyten. Den köptes in på auktion och flyttades till Ombenning. Här byggdes huset upp med gemensamma krafter och användes sedan av församlingar inom olika trossamfund. År 1945 övergick det till Baptistförsamlingen, sedermera Filadelfiaförsamlingen i Fagersta.

Utanför kartan, ungefär 3 km söderut: Bromsbo skola. I boken *En socken och en sjö* finns bilder från Bromsbo skola från 1915 och 1916. Skolan lades ned 1969 och skolhuset är rivet.

Under 1950-talet kom varje vecka två matvarubussar, en bryggarbil och en fiskbil.

På hembygdsföreningens hemsida finns mer att läsa om Ombenning under *Berättelser*.

Ombenning - historia

När Västra Ombenning skrev till kungs

Ombenning ger oss intrycket av en väl sammanhållen bebyggelse. Det är svårt att föreställa sig att byn varit uppdelad över två olika socknar, sedermera kommuner. Men tidigare tillhörde delen väster om Hyttbäcken Norberg och den österut Västervåla.

Bakgrunden till denna uppdelning står i brevet nedan. År 1934 skrev byborna i Västra Ombenning till kungs med begäran att få ansluta sig till Västervåla kommun.

I den del av brevet som utelämnats här anför man argumenten. Barnen går i skola i Västervåla och där sker kyrkobesök och begravingar. Man tar också hjälp av barnmorska, sjuk- och församlingssyster i Västervåla, men har inte samma givna rättigheter som kommunens egna invånare. Resan till Norberg är lång och kostsam. Det är ett hinder att delta i val, i kommunal- och kyrkostämmor, hantera sjukkasseärenden och andra ärenden. Ansökan beviljades. Från 1936 kom Västra Ombenning att ingå i Västervåla kommun.

Till Kungl. Majestäts och Rikets Kammarkollegium

Undertecknade byamän och invånare i Väster Ombenning av Norbergs socken få härmed vördsamt anhänga att åtgärder måtte vidtagas för en sådan indelningsändring i kommunalt och ecklesiastiskt hänseende av Norbergs och Väster Våla socknar, Västmanlands län, att Västra Ombenning överflyttas till Väster Våla socken. Som stöd för denna begäran hänvisa vi till nedanstående förberedande utredning enligt lag om ändring i kommunal och ecklesiastisk indelning § 24.

I bilagda ekonomiska kartblad är överflyttningsområdets gränser utmärkta med rött. Som framgår av kartbladet utgöra de bebyggda delarna av Östra och Västra Ombenning en gemensam by, som geografiskt sett och även i bebyggelseavseende direkt sammanhänger med Väster Våla-bygden. Däremot är V. Ombenning genom vidsträckta skogsmarker helt avskilt från övriga bebyggda delar av Norbergs socken. Landsvägsförbindelsen till Norbergs by, där de kommunala och ecklesiastiska institutionerna äro belägna, går antingen över Ängelsberg med en väglängd av c:a 23 km, eller över Västansfors c:a 20 km. År 1933 begärde byborna hos K. befallningshavande i länet att få en väg byggd till Norbergs sockens centrala delar, men detta avlogs. Byborna har således två andra socknars centrala platser på närmare håll än sitt eget sockencentrum, vilket senare de äro geografiskt sett helt och hållet avskilda ifrån. Att V. Ombenning en gång kom att höra till Norberg torde ha följande historiska bakgrund. Under bergsbrukets forna glansdagar ansågs det berättigat att Norberg för järn- och malmforsling etc. hade lastageplats vid den trafikled, som utgjordes av Kolbäcksån och Åmänningen. Fororna gingo från Norberg på en vinterväg över ovannämnda skogsmarker till Ombenning och lastageplatsen. Där vintervägen gick ner till sjön, hör ännu i dag en smal landremsa till Norbergs socken. Denna landremsa avskär gårdarna vid Ennora från Väster Våla socken, dit de höra, och det bör i detta sammanhang påpekas, att vid en indelningsändring skulle också denna oegentlighet i gränsavseende bortfalla. Den nämnda lastageplatsen har ej längre denna gamla betydelse för näringslivet i Norbergs socken. Några foror för bergsbruket gå ej längre hit, och det forna berättigandet för den ännu bestående gränsindelningen föreligger ej längre.

[.....]

Av ovannämnda utredning framgår, att den påfordrade indelningsändringen är av ett betydande behov påkallad och att genom densamma ett förefintligt missförhållande undanröjes, varför ändringen är i hög grad motiverad enligt indelningslagens § 3. Antalet skattekronor, som belöpa sig på V. Ombenning under sist förflutna år, 1933, utgöra för kommunal inkomstskatt 46:60, för fastighetsskatt 54:13, summa 100:73 skattekronor. Om kostnader för vidare utredning i ärendet uppstå, anhålles, att dessa måtte gäldas av allmänna medel.

Ombenning, Snyten, den 23 augusti 1934

Axel H. Eriksson, hemmansägare
Elin Eriksson, hustru
Sven Eriksson, hemmason, f. 1905
Nils Eriksson, hemmason, f. 1906
Rosa Strömquist, änka
Anders Gustav Eriksson, skogsarbetare
Ulrika Vilhelmina Eriksson, hustru
August Andersson, banarbetare
Anna Andersson, anhaltsföreståndarinna
Erik V. Andersson, banarbetare
Emil Andersson, stenarbetare

Anders Andersson, hemmansägare
Greta Andersson, hustru
Emma Pettersson, gårdsägare
Karl Emil Pettersson, arrendator
Ella Pettersson, hustru
Gunnar Johansson, banvakt
Levina Johansson, hustru
Axel Nilsson, skomakare
Johan Erik Engström, f.d. kopparslagare m.h. på pennan (f.42)
Karl Viktor Thelin, skogsarbetare
Augusta Thelin, hustru

Både nu och då

GunnBritt stickar en likadan tröja varje år sedan 2006

- Efter fjorton dagar utan stickning börjar det klia i fingrarna.

Vi sitter i köket hos GunnBritt Bengtsson i Bondfallet och hon berättar om sitt intresse för stickning. Redan som barn började det. Hennes mor stickade vanter till hemslöjden i Norberg och GunnBritt fick hjälpa till. Det började med att hon fick sticka muddarna på nya vanter. Sen kunde hon få sticka även resten av vantarna upp till tummen. Snart satt hon och stickade samtidigt som hon läste läxorna. Pappa blev litet förgrymmad, men vad han inte insåg var att GunnBritt lärde sig lika bra när hon stickade.

GunnBritt stickar fortfarande vanter och hon visar ett litet lager av vackra och mjuka tumvantar. Men nu är det främst tröjorna som vi är intresserade av. Femton likadana tröjor under lika många år.

- Hur kom det sig att GunnBritt blev vad man kallar en doldis i kulturvärlden? Den som stickar ett så ovanligt litterärt pris som Werner Aspenströmpriset?

Historien börjar med att Per och Ann-Mari Sennerfeldt som var aktiva inom Werner Aspenströmsällskapet fick en idé. Idén var att sällskapet skulle instifta ett pris i form av en tröja som man sett Werner bära på många bilder. Tröjan var tegelröd och hade ett vackert flätmönster och en speciell dragkedja med kläpp på ena axeln. Vilken strålande och originell idé!

Vem skulle inte bli glad att få en sådan tröja - förutom äran att uppmärksammas med ett pris?

Så var det frågan om att sticka tröjan. Ann-Mari kände till GunnBritts färdigheter och vände sig snart nog till henne. Jodå, GunnBritt tog sig an det hela. Sen kanske det var tänkt att det skulle komma nya stickare efter hand. Men varför ändra på ett vinnande koncept? Efter femton år är det fortfarande GunnBritt som stickar Werner-tröjan. Hon har justerat den ursprungliga beskrivningen så att tröjan fått en fastare form. Garnet och måtten på den kommande pristagaren får hon i april-maj och har tid på sig att bli klar till prisutdelningen i november.

De första åren var hon med i ABF-lokalerna i Stockholm då priset delades ut. Hon fick gå fram på podiet och dra på tröjan på pristagaren. När både orten och ceremonin ändrades blev det inte lika intressant att vara med, tyckte hon. Nu räcker det med att titta igenom den bok av pristagaren som hon får. Vartannat år en man och vartannat år en kvinna.

När jag frågar GunnBritt om hon har någon favorit bland våra diktare så är svaret Karin Boye, som hon läste redan i skolan. Jag tror många känner igen sig i svaret. Det är poeter man läste i ungdomen som gjort störst intryck. Vilka är det som stannar i minnet hos dagens unga, månnstro?

GunnBritt har en korg med mjuka vanter och sockar i alla de färger.

Werner Aspenström

Född och uppvuxen i Torrbo utanför Smedjebacken, Bergslagspoet, naturlyriker - man behöver inte tänja särskilt mycket på begreppet för att säga att Werner Aspenström har lokal anknytning utifrån Västervålas perspektiv.

Hans far dog 1918 i spanska sjukan när han bara var några månader gammal och han växte upp under enkla förhållanden med en ensamstående mor och två syskon. Han gick sex år i folkskola, jobbade i skogen och på Fagersta bruk. När han var arton år påbörjade han tre års studier på Sigtuna folkhögskola. Dessa blev mycket betydelsefulla. Fortsatta studier ledde så småningom till en filosofie kandidatexamen vid Stockholms högskola. Han bodde med sin familj på Södermalm i Stockholm och vistades mycket i skärgården.

Aspenström skrev både prosa, dramatik och lyrik och återvände i sitt skrivande hela livet till hembygden. I den självbiografiska *Bäcken* skrev han om barndomen. Om hans poesi har sagts att språket är enkelt och vardagligt och att den är lätt att ta till sig. Han var en av de mest lästa poeterna i Sverige under 1900-talets senare del. År 1981 blev han - tydligen motvilligt - invald i Svenska Akademien. På den tiden var ledamöterna utsedda på livstid, men han drog sig tillbaka från aktiviteterna 1989. Han avled 1997.

Werner Aspenströmsällskapet

Werner Aspenströmsällskapet bildades 1999 i Smedjebacken. Sällskapet har aktiviteter i Smedjebacken och Stockholm. På Aspenströms födelsedag den 13 november delar man årligen ut Werner Aspenströmpriset. Man ger också ut litteratur och ordnar utflykter med anknytning till Aspenström. I Smedjebacken har biblioteket fått namn av Werner Aspenström och det finns skyltar med hans dikter uppsatta runt om i samhället, där man kan gå på poesivandring.

Årets pristagare är värmlänningen, poeten och författaren Bengt Berg. Eftersom årets "Werner dag" ställdes in på grund av pandemin, kommer priset att överlämnas på föreningens årsmöte under 2021.

Annons i Ängelsbergsnytt 1/93. Det var ett lokalblad som gavs ut av boende i Ängelsberg. Per var med i redaktionen.

Per och Ann-Mari Sennerfeldt

Per och Ann-Mari Sennerfeldt flyttade i början av 1990-talet som pensionärer till Västervåla från Uppsala. I somras gick Per ur tiden och Ann-Mari har därefter flyttat tillbaka till Uppsala. Men under sin tid här gjorde de avtryck på många olika sätt. Ett par av byggnaderna på deras tomt på Dunshammarvägen var fyllda med böcker. Där hade de *Geranium Antikvariat*. Det fanns ett brett utbud av litteratur, bland annat många böcker med anknytning till Bergslagen.

Litteraturintresset yttrade sig också i att de under sex år var drivande i föreningen *Poesi i Bergslagen*. Med början 1998 ordnade föreningen sommartid kulturkvällar vid Dunshammarmuseet och poesidagar i deras trädgård. Namnkunniga inbjudna poeter läste egna dikter och man kunde lyssna på musik. Publik kom från när och fjärran. Första året räknade föreningen 350 deltagare på olika arrangemang.

Per var läkare och hade ett särskilt intresse för sjukvården. Han var en av initiativtagarna till Sjukvårdspartiet -Västmanland och var en av dess representanter i landstingsfullmäktige mellan 2006 och 2010. Partiet har för närvarande en ledamot i kommunfullmäktige i Fagersta. Per var också en aktiv debattör i kulturfrågor, bland annat för att värna kulturmiljöer som Klockarbergsskolan i Västanfors.

Per och Ann-Mari var under tio år ansvariga för Dunshammarmuseet. Bland annat öppnade och stängde de nästan varje dag under sommaren, höll snyggt, förnyade utställningen, bidrog till renoveringen, guidade och anordnade kulturarrangemang.

-Hembygdsföreningen minns Per och Ann-Maris arbete i Dunshammarmuseet med tacksamhet. Våra tankar går nu till Ann-Mari, säger ordföranden Anders Olsson.

En stockbåt från 1000-talet

I en av byggnaderna på hembygdsgården finns ett mycket intressant föremål. Det är en stockbåt från 1000-talet som för drygt femtio år sedan av en slump hittades i Halvarsviken. Hembygdsföreningen såg till att båten kunde bevaras. Det engagerade och sakkunniga arbetet som utfördes av ingenjör Elis Sundblad bör särskilt nämnas. Missa inte detta speciella fynd nästa gång ni besöker hembygdsgården på Hembygdens dag.

Anders och Olle Olsson vid fyndet.
Foto:VLT. Bildkälla: AW

Förstyvning av den bräckliga båten utförd av Elis Sundblad.
Foto:okänd. Bildkälla: AW.

En stockbåt hittas i Halvarsviken

Våren 1968 pågick dykningar och grävarbeten för kabeldragning i sjön Åmänningen. Dykare Holger Blom gjorde den 18 april ett fantastiskt fynd i "Hårdens vik" vid Halvarsviken. Han och hans kollegor lyckades med hjälp av "vattenstråle-grävning" blottlägga vad som först liknade en trästock men som i själva verket var en båt. Holger Blom meddelade Maja Olsson i Halvarsviken om fyndet. Snart hade hon underrättat landsantikvarien, liksom Västmanlands läns tidning, som sände en fotograf till platsen. På fredags-eftermiddagen bärgades stockbåten.

Boende i Halvarsviken strömmade till, däribland bröderna Anders och Olle Olsson, som fotograferades intill fyndet av VLT:s utsände. Båten hade legat djupt ner i "slam och dy", ett antal meter från land. Det skulle visa sig, genom C14-datering, att den härstammade från 1000-talet.

Den 20–23 april utförde ingenjör Elis Sundblad med hjälp av Anders Olsson en "förstyvning" av stockbåten för att möjliggöra transport från den "oländiga bärgningsplatsen". Innan båten flyttades till Skrivaregårdens stora vedbod genomförde läns museet en inspektion av fyndet.

En tid senare skickade landsantikvarien i Västmanland Sven Drakenberg ett undertecknat intyg till Västervåla hembygdsförening, som slog fast att föremålet var av stort kulturhistoriskt värde (brev från den 11 juli 1968). "Båten är förhållandevis väl bevarad med flera tekniskt intressanta detaljer. [...] Slutligen bör framhållas, att om den givna dateringen är riktig, båten utgör det enda kända fynd från denna del av länet med en datering till sen vikingatid–tidig medeltid."

Konservering som Vasaskeppet

Hembygdsföreningens styrelse gav Maja Olsson och Elis Sundblad i uppdrag att omhänderta båten, "så att den icke förstördes". Efter dialog med läns museet samt Riksantikvarieämbetet beslutade föreningen att konservera fyndet enligt "polyglykol-metoden". Polyetylglykol (PEG) användes för att konservera regalskeppet Vasa; skrovet spraybehandlades med PEG under 17 års tid. Ämnet ersätter vattnet i träföremål, vilket hindrar träet från att krympa, spricka och vrida sig när det har torkat.

Sönderskurna oljefat svetsades ihop till ett tråg (eller "vanna" som Sundblad själv skriver). Stockbåten blötlades och vattnet tappades ur efter fyra dagar. 400 liter PEG-lösning hölls i tråget, båten sänktes ned.

En stockbåt från 1000-talet

Foto:Mats Källstig

Processen ägde rum i nyss nämnda vedbod, dit föreningen dragit elkablar från sockenstugan för att värma upp badet. Elmätarställningen i det provisoriska apparatskåpet rusade. Kraftförvaltningen hade ställt elström till föreningens förfogande.

Ingenjör Sundblad stötte på ett antal problem under processens gång. Fyndet var i mycket bräckligt skick. ”Relingen” var mör och svampaktig. Träfibrerna var så nedbrutna, berättar Sundblad i ett brev till en konservator vid Riksantikvarieämbetet, att de inte sög åt sig PEG-lösningen. Aktern hade dessutom delvis slitits sönder vid ett av lyftförsöken i Halvarsviken.

Sundblad presenterade förslag på lösningar för konservatorn, som inte hade några invändningar. Båten kunde ställas upp på bockar av stål, aktern kunde lagas genom limning och relingen kunde där den var som svagast återfå lite av sin styvhet genom Sundblads sinnrika ”fiskbensarmering”.

Båten tillfaller hembygdsföreningen

På hembygdens dag den 7 juli 1968 visades den tusenåriga båten upp för allmänheten och VLT. Den hade dagen förut lyfts upp ur sitt konserveringsbad, dagen till ära.

Båten är nästan fem meter lång, ursprungligen 70 cm bred och 40 cm hög. Den uppskattas ha haft en lastförmåga om 500 kilo. Det går att se en tydlig nedsänkning i båtbottnen, sannolikt orsakad av nötning, enligt Sundblad, efter lossnings- och lastningsarbeten. Den hade bevarats under ett lager av sötvattenlera, svämlera och ett halvmetertjockt lager av grus och sten. Laboratoriet för radioaktiv datering i Stockholm daterade stockbåten till år 1095.

Sundblad ansåg att båten var ett transportfartyg för det järn som framställdes i smältgropar längs Ämningens strandkanter.

När konserveringsarbetet var klart utrymdes vedboden vid Skrivaregården.

Den 10 mars 1969 avgjorde Riksantikvarieämbetet att stockbåten skulle tillföras hembygdsföreningen. Från 1972 fick ett vagnslider sammanbyggt med Skraphagslogen från 1700-talet tjäna båthus.

Stockbåten får en monter

Styrelsen beslutade att båten skulle placeras i en av ingenjör Sundblad konstruerad monter. Profiltrör och stål levererades från en firma i Eskilstuna. Material till monterkåpan erhöles från Söderberg & Haak i Köping till subventionerat pris.

Resultatet blev en akrylglasmonter, försedd med lyftögla för transport och uppställning. Sundblad konstruerade en ”Ång-uppvärmd cylinder för bockning av akrylglas-plattor”. På grund av för låg temperatur bildades sprickor i plasten. Iordningställandet skedde i det före detta ålderdomshemmet; källaren lånades ut efter klar-tecken från kyrkoherde Riddersporre.

Lokalen skulle ”återlämnas i städad och oskadat skick”. Båten visades upp vid Fagersta-utställningen 1969 samt vid en återinvigning av Strömsholms kanal i Hallstahammar år 1970.

Idag står båten i Gullringsladan, längst norrut på hembygdsgården. Akrylglasmontern är borttagen och det finns en liten utställning om fyndets bakgrund och historia.

Anders Wesslén, ”Skrantås” i Vinterrönningen

Referenser:

Elis Sundblads arkiv i Västervåla hembygdsförenings arkiv. Pärmar och mappar efter Elis Sundblad i privat ägo. Mappen ”Väster Vålabåten.” Bilder, skisser, div. skrivelser 1968–69 om konservering”, pärmen ”V.Vålabåten” m.m.

Strömsholms kanal - 225 år

Kyrkskeppet Engelsberg

I ett av fönstren i Västervåla kyrka står ett modellskepp. Det överlämnades till församlingen för 25 år sedan, då Strömsholms kanal firade 200 år. Skeppet är en modell av en kanaljakt, en så kallad malmschas. Den byggdes för att hedra de som under århundradenas lopp haft sin näring knuten till kanalens sjöfart och som fått sin sista vila på kyrkogården.

Modellen byggdes av Arne Norling utifrån historiska ritningar och fick sitt namn av en jakt som byggdes på ett varv i Ängelsberg 1892. Masterna på dessa jakter var höga för att fånga vinden ovanför trädkropparna.

Skeppet kom till på initiativ av kulturredaktören på Expressen Björn Nilsson som var fritidsboende i Sörby. En projektgrupp såg till att båten blev till och bidrog ekonomiskt, såsom även hembygdsföreningen. Som det står i tackbrevet från kyrkans representanter: "Genom engagemang, fantasi, kunskap, hantverksskicklighet och ekonomiska bidrag har många människor tillsammans skapat 'votivskeppet' i modell av en fraktskuta från Strömsholms kanal".

Enligt Carina Janzon som är VD på Strömsholms kanalbolag finns det bara två sådana modellskepp. Det andra finns i Hallstahammar.

Kanalens öde beseglat?

I år firades att Strömsholms kanal invigdes för 225 år sedan. Den är näst Hjälmare kanal den äldsta kanalen i Sverige. Firandet blev något stillsammare än planerat på grund av pandemin. Och under tiden fortsatte utan någon större uppmärksamhet en process som kommer att vara avgörande för kanalens framtid.

Idag finns ingen passagerartrafik att tala om på Strömsholms kanal. Varför har inte Strömsholms kanal med sin historia och vackra och intressanta omgivningar passagerartrafik som Göta kanal, Hjälmare kanal, Dalslands kanal eller Kinda kanal?

Till stor del får det nog detta tillskrivas låga broar. I ett riksdagsbeslut från 1944 fastställdes att det fick byggas fasta broar över kanalen med en fri höjd på 5,5 meter över högsta vattenståndet. Trots det finns det ett antal broar med lägre höjd. Den lägsta är E18-bron vid Sörstafors, med en segelfri höjd på endast 2,5 m. Den byggdes efter särskild vattendom år 1961 och med särskilda villkor. Sedan några år tillbaka planerar Trafikverket för en ombyggnad av E18 mellan Köping och Västjädra till motorväg. I samband med detta har frågan om bron vid E18 kommit upp.

Det skulle vara ett lämpligt tillfälle att se till att bron fick 4 m segelfri höjd. Det skulle vara första steget till att göra Strömsholms kanal farbar för högre båtar. Övriga låga broar skulle enklare kunna anpassas än flaskhalsen vid E18. Många har under senare år engagerat sig i denna fråga, bland annat Region Västmanland, Strömsholms kanalbolag och alla kommuner utmed kanalen. Dessvärre fastställde Trafikverket i augusti en vägplan där den nya E18-bron skall få samma höjd som den tidigare.

Planen har överklagats till regeringen. Bland dem som lämnat in ett överklagande gällande just brobygget finns Strömsholms Kanals Historiska Förening. Alla båtföreningar i och vid kanalen har skrivit under, däribland Engelsbergs Båtklubb.

Man för bland annat fram att vattendomen från 1961 pekar på en framtida omgrävning av kanalfåran som ska möjliggöra en bro med en fri höjd av 4 m över medelvattenytan, att diverse utredningar visat betydligt billigare alternativ än de som Trafikverket anför, kanalens status som riksintresse och dess potential för turismen.

Ett sista halmstrå av hopp finns alltså kvar.